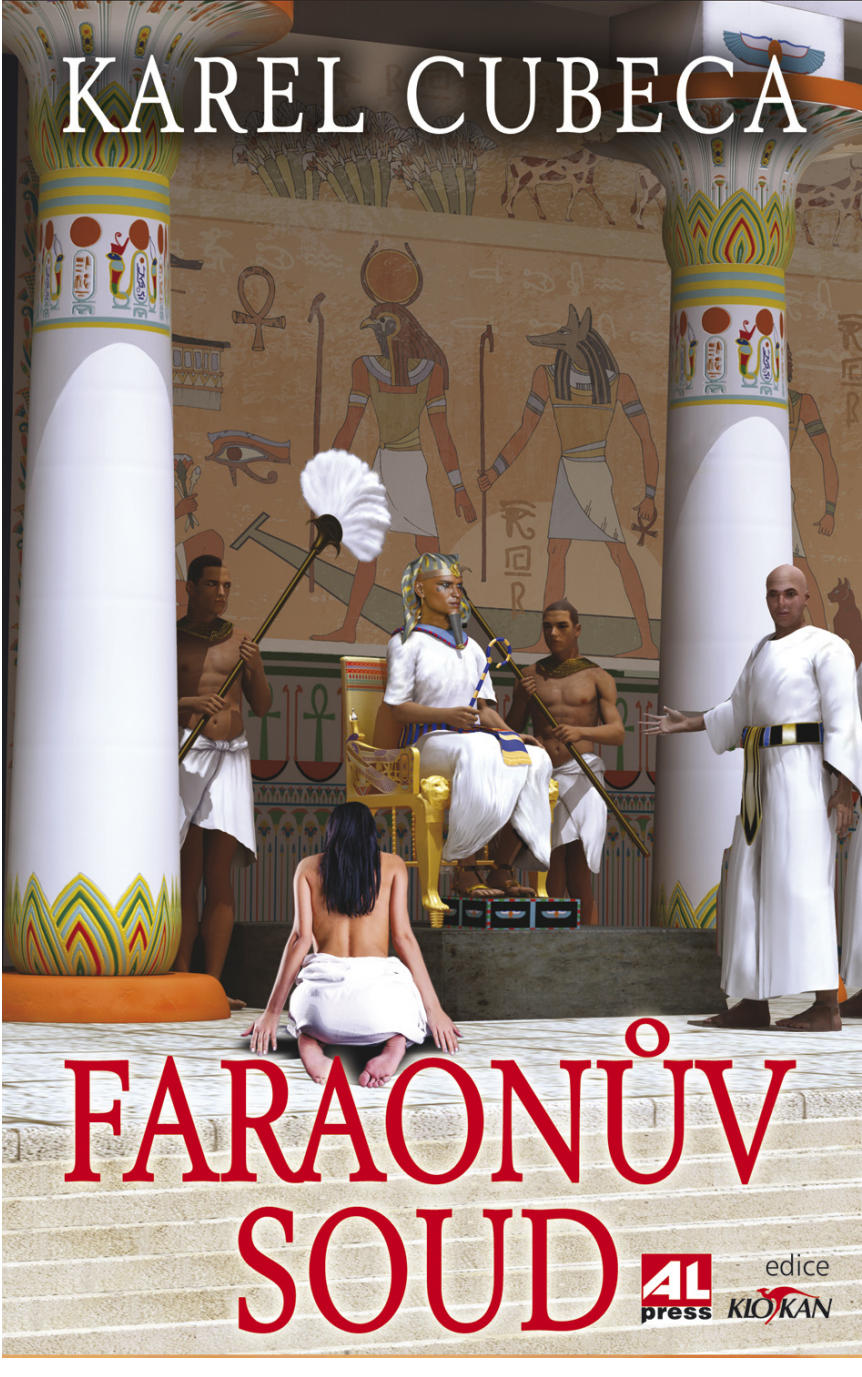

The illustration depicts an ancient Egyptian court scene. A pharaoh, wearing a white kilt and a blue and gold headdress, sits on a golden throne. He is flanked by two attendants in white kilts, one holding a large white fan. To the right, a man in a white robe with a black and gold belt stands with his hands outstretched. In the foreground, a woman in a white kilt is kneeling on the floor, facing the pharaoh. The background features a wall with hieroglyphs and a large mural of two deities, one with a falcon head and the other with a wolf head. Two large white columns with colorful capitals frame the scene.

KAREL CUBECA

FARAONŮV
Soud

AL
press

edice

KIOKAN

edice
KLO/KAN

KAREL CUBECA

FARAONŮV
SOUD

 edice

Copyright © PaedDr. Karel Kostka, MBA, Ph.D., 2017

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © PaedDr. Karel Kostka, MBA, Ph.D., 2017

Redakční úprava Lukáš Foldyna

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2017

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-739-6

HLAVNÍ MÍSTA

A POSTAVY ROMÁNU

Amenhotep III. – egyptský faraon 18. dynastie vládnoucí v letech 1388–1351 př. n. l., jeden z nejvýznamnějších panovníků historie, velký stavitel a diplomat. Jeho jedinečný a nikdy nepřekonaný zádušní chrám v Západních Thébách byl mistrovským dílem své doby.

Teje – hlavní velká královská manželka Amenhotepa III., stala se jednou z nejvýznamnějších královen v dějinách Egypta. Měla s manželem syna Thutmose V., který zemřel ještě mladý, Amenhotepa IV. (pozdějšího faraona Achnatona) a čtyři dcery: Sitamun, Éset, Henuttaneb a Nebetiah, z toho první dvě dcery si jejich otec vzal za své vedlejší manželky (incest byl u egyptských královských rodů poměrně častý).

Imhotep (Senmút) – syn vykradače hrobů.

Layla (Cuja) – matka Senmúta.

Nebamon – lékař faraona Amenhotepa III. a hlavní lékař říše, jehož věhlas dalece přesahoval hranice Egypta.

Aj – vrchní hodnostář a písař u královského dvora Amenhotepa III., důvěrník i rádce faraona, bratr hlavní královské manželky Teje.

Akil – starý egyptský mág, bývalý soudce, obhájce Layly.

Manéthon – šlechtic a vysoký státní úředník, správce provincie.

Nebi – provinční soudce, blízký přítel Manéthona a žalobce v procesu s Laylou.

Thabit – vyšetřovatel z královského paláce.

Jahi a Sudi – dva soudci jmenovaní faraonem.

*„Ó, Egypte! Egypte! Byl jsi sídlem božství,
o přítomnost bohů však budeš oloupen.
Nezůstanou z tvého života a náboženství nic než pověsti,
nic než slova napsaná na kameni,
vypravující o tvé poslední zbožnosti.“*

PŘEDMLUVA

Jeden tisíc tři sta šedesát let před tím, než se v judském městčku Betlémě narodil Ježíš Kristus, známý také jako Ježíš Nazaretský, zažíval Egypt klidné období plné hojnosti.

Záplavy na Nilu následující vždy po znovuoobjevení se hvězdy Sirius, na čas mizející z oblohy a vracející se na ni právě v období záplav, přicházely pravidelně a přinášely z dalekých plání Afriky úrodné černé bahno plné živin.

Už od poloviny června se hladina Nilu každoročně začínala zvedat, až se řeka nakonec stávala mohutným tokem rozlévajícím se do širokého údolí kolem. To se měnilo na čas v jezero, z něhož ve formě ostrůvků trčela pouze lidská obydlí, a s nimi vykukovaly nad hladinu tu a tam některé vyvýšeniny.

V měsíci září záplavy dosahovaly svého vrcholu a pak začínala hladina opadávat.

V horkém a suchém vzduchu země nasákla životodárnou tekutinou a v nánosech tmavé zeminy osení vzcházelo tak rychle, až se zdálo, že mladé rostlinky doslova rostou před očima.

Rozlehlé záhony pšenice, ječmene, lnu i zeleniny, dlouhé vinice a sady datlovníků i olivovníků krajinu nesmírně zkrášlovaly a lidé cítili, jak se vůně čerstvé hlíny snoubí s vůněmi všech těch rostlin, které začínaly už za pár týdnů rozkvétat.

Život byl uprostřed té zahrady nejenom pestrý, ale i pozvňázející, úchvatný a krásný.

Ne však pro každého.

Uprostřed každé lidské společnosti, i té nejspokojenější, se vždy najdou ti, již prožívají své osobní tragédie a svá osobní dramata.

Nejinak tomu bylo i v časech, které jsme zmínili.

Na trůně seděl jeden z nejbohatších a nejúspěšnějších králů všech dob Amenhotep III., egyptský faraon 18. dynastie vládnoucí v letech 1388–1351 před naším letopočtem, jehož otcem byl faraon Thutmose IV. a matkou otcova vedlejší manželka Mute.

Sám se ještě za svého života na jedné z ceremonií prohlásil bohem, přestože faraon byl lidem za boha považován i bez této procedury.

Lid jej však o to víc oslavoval, protože v Egyptě opravdu vládl klid i blahobyt a panování Amenhotepa III. se běžně označovalo jako „vláda Slunce“.

Byl nejenom přemýšlivým a moudrým vládcem, ale též nedostižným stavitelem, který v tisíciletém městě Thébách (dnes nazývaném Luxor), tedy v hlavním městě starověkého Egypta, nechal vystavět na levém břehu Nilu Amon-Reův „jižní harém“, jak se nazýval úchvatný chrámový komplex beroucí svou monumentálností dech.

Svůj palác si Amenhotep III. nechal vybudovat na opačné straně řeky. Chtěl tím zdůraznit vzdálenost mezi náboženskou správou božího prostoru a světa, představovaného na jedné straně kněžími v chrámech (především v Thébách a v Karnaku) a na druhé vládou nad světskou zemí, která se pyšnila dokonale organizovanou státní správou vedenou vezíry, kteří byli „vůlí faraona, jeho ušima i očima“.

Palác byl ústředním místem státní správy a domovem faraona a jeho manželky Teje, ale společně s nimi tu žily i stovky souložnic (mimo jiných i 317 chetitských konkubín, které dostal darem za to, že se oženil s chetitskou princeznou). Přebývali tu i strážci, výše postavení sloužící, řemeslníci, písaři a lidé mnoha dalších profesí.

Palác ovšem začal být příliš přeplněný, a tak se část řemeslníků a sloužících přesunula do vesnice, kterou nechal Amenhotep III. vybudovat nedaleko.

Nesnášel války a konflikty a chytrou sítí diplomatických sňatků a dohod dokázal udržet dlouhá období míru. Dvě vojenská tažení, kterým nemohl zabránit, uskutečnil sice úspěšně, ale s velkou nevolí.

Ačkoli byl úspěšný a obdivovaný a bohové jej obdařili mimořádnou inteligencí i nedostižným rozumem, v jednom k němu byli skoupí: nedostávalo se mu zdraví.

Často jej sužovala nejenom nejružnější onemocnění zubů a dásní, ale jen co se mu vyléčily jedny hnisající vředy, už se mu na celém těle vynořovaly druhé.

Trpěl bolestmi prstů i končetin, které byly důsledkem pokračující artritidy, tedy kloubních zánětů podporovaných metabolickými problémy. Dostával akutní záchvaty dny, které nastupovaly neobyčejně rychle.

Začínalo to bolestí palce u nohy, která postupovala dál a měla za následek velkou citlivost a bolestivost kloubů. Palec mu vždy napuchl, zčervenál a stával se přecitlivělým na dotyk. Kůže se leskle napínala a někdy i praskala. Následně se objevovaly zimnice a zvýšená teplota.

Kvůli svým nemocem Amenhotep III. věnoval zvláštní úctu bohyni Sachmet, lví bohyni války, která ovšem vládla i nemocem a uměla před nimi chránit. Projevoval jí velkou úctu a zasvěcoval některé chrámy – válek byl díky její přízni ušetřen, u nemocí její vliv tak patrný nebyl.

I proto se obklopoval nejlepšími lékaři své doby a žádal je, aby se pokoušeli bojovat s tím, s čím si jeho tělo, i přes přízeň bohyně Sachmet, nevědělo rady.

Půvabná brunetka oblečená do šály a úzkých šatů, které jí splývaly po celém těle až nad kotníky, se i přes vyčerpání a velkou únavu zvědavě rozhlížela kolem sebe.

Centrální tržiště v Thébách, hlavním městě Egypta, bylo nesmírně rozlehlé, nikdy nic podobného neviděla.

Všude, kam jen oko dohlédlo, se hemžily davy brebentících a překřikujících se lidí, tu a tam dokonce zuřivě gestikulujících, když se prodávající s kupujícími nebyli schopni dohodnout na cenách.

Ani brunetka nebyla potichu, i když její tichý hlas se od ostatních už ze své podstaty odlišoval.

Broukala ukolébavku kojenci, kterého měla uvázaného rozkročmo na svém boku, ale chlapeček se ne a ne utiшит.

S povzdechem se tedy postavila kousek stranou mimo dravý lidský proud, který se valil hlavní trhovou uličkou jako řeka, přetáhla si děťátko pod nalitá prsa, jedno z nich vytáhla z šatů, trochu ho pomasírovala a pak vstrčila naběhlou bradavku do chlapečkových úst.

Okamžitě přestal plakat a začal zuřivě sát.

„Imhotepe,“ napomenula ho, „ne tak prudce, bolí to!“

Kdyby měl zuby, jistě by matce bradavku ukousl. Přestože jeho ústa byla maličká, síla skrytá v nich byla ohromující.

Nějaký slabomyslný otrapa se zastavil před nimi a zvědavě sledoval, jak dítě s chutí polyká. Dokonce se pokusil pohladit dítě po hlavičce.

Matka se usmála, ale když jí otrapa sáhl na druhý prs a pokusil se jej vytáhnout z šatů, polekaně ustoupila.

Nevšimla si ovšem ostrého kamene, který čněl ze země kousek za ní, a tak došlo k nevyhnutelnému. Sandál z rákosy se jí zachytil za špičku kamene a ozvalo se zapraskání.

Noha se jí zaklínila, kotníkem projela ostrá bolest a znovu cosi zapraskalo. Křečovitě sebou trhla, ale hned nato zavrávorala a leknutím vykřikla.

Jednou rukou se ještě pokusila udržet rovnováhu, ale snaha vyšla naprázdno. V jediném okamžiku ztratila nad svým tělem kontrolu a hrůzou se jí sevřelo hrdlo, až ztratila dech.

Jak padala, snažila se chránit dítě, ale místo toho, aby mu pomohla, přiškrtila mu krk kusem látky, která se ještě před malou chvilkou pohupovala pod jejím prsem. Navíc se při pádu stočila doleva a ve chvíli, kdy dopadla na zem, se dítě dostalo pod ni.

„Imhotepe, pozor!“

Uslyšela zvuk, který v každé matce po věky vyvolával a vyvolává tu nejhlubší hrůzu – duté řachnutí hlavičky miminka narážející do tvrdé země...

Pak se rozhostilo ticho.

Jako by jí přestal fungovat sluch – všechny zvuky, mísící se dosud uvnitř i v okolí tržnice do nepřehledné kakofonie, zmizely. Zůstalo jen bezedné, hrozivé a strašlivé ticho. Jen ona a mlčící, bezbřehé nic.

Několikrát polkla, jedním mocným trhnutím se posadila a vrhla se po svém dítěti, jako by jí ho chtěl někdo ukrást.

Vzala ho do náručí a přitiskla k hrudi. Tělíčko bylo teplé, ale bezvládné. Držela mu hlavičku a tiše chlapce ponoukala, aby se probral.

Její slova byla ovšem zbytečná, stejně jako laskání a hlazení.

Když ani po chvíli chlapeček nereagoval, a navíc mu z levého ucha začala vytékat krev, zpočátku nechtěla uvěřit tomu, co se stalo. Až po chvíli začínala chápat, že je konec. Konec dítěte, konec její rodiny, konec jejího muže, konec jejího rodokmenu, konec jí samé a konec světa.

Jediný nepatrný, titěrný okamžik času a všechno, co milovala a co jí bylo v tomto životě nejdražší, bylo pryč.

Cítila, jak ji opouští vědomí, jak se kamsi propadá, a koutkem oka zahlédla otrapu, který ještě pořád stál na stejném místě jako před chvílí. Copak vrostl do země?

Bohové, zaprosila v duchu a uvědomila si najednou nevyhnutelnou pravdu: Našli nás a přišli zabít.

„Vrahu!“ zařvala. „Vrahu!“

Otrapa ji pozoroval vyděšeně a s vykulenýma očima. Nechtěl jí ublížit, jen si sáhnout. Copak pro takovou drobnost jej ta ženská chce nazývat vrahem?

„Bohové,“ vykřikl, „bohové! Nic jsem ti neudělal, ženo!“

Matka, upadající do bezvědomí, jeho hlas ještě zaslechla, nabrala do plic tolik vzduchu jako nikdy předtím a zakřičela tak mocným a vysokým hlasem, až se celá tržnice otřásla.

Tón a výška hlasu nenechávaly nikoho na pochybách – muselo se stát něco strašlivého, tak strašlivého, že to zoufalému hlasu vtisklo pečeť těch, kteří už dříve byli nuceni zamířit na druhý břeh. Smrt je tichá, ale umí vyvolat pekelné věci.

Žena křičela, ale nevyslovila ani jediné slovo. Řvala a ječela jako nikdy.

I většinová hloupost, svárliвість a závist kupců, kupujících i zevlounů na chvílku vymizely. Nic totiž nespojí lidi tak pevně jako cizí neštěstí odehrávající se v jejich bezprostřední blízkosti.

To, co se linulo tržnicí, vlastně nebyl hlas. Byl to srdce-ryvný rykot, který přes uši smrtelníků nemohl nedolehnout až k uším samotných bohů.

Že bohové uši nemají?

Ale kde. Bohové mají a mohou mít všechno, na co si jen vzpomenou, to ví každý Egypťan. Proto není radno o kterémkoli bohu mluvit, aby se zbytečně nepřitahovala jejich pozornost. A to i přesto, že bohové existují výhradně pro radost.

I smrt je pro ně součástí hry, radostí i vzrušením, podobným tomu, jako když si psi očichávají zadky.

Bohové si zadky očichávat nemohou, protože žádné nemají. Nepotřebují je. Nepotřebují totiž vůbec nic, protože mohou mít cokoli, kdykoli je to napadne.

Týká se to i života a smrti.

Svět zmizel.

Bezvědomí však neznamenal, že by přišla o myšlenky. Naopak.

Kdesi uvnitř jejího nitra se provalila hráz toho nejhlubšího zoufalství. V několika málo vteřinách jí mysl prolétlo všechno to, co tak radikálně změnilo v posledních dnech celý její život.

Začalo to vlastně nevinně.

Jen před několika týdny se jí a jejímu muži narodil chlapec. Prvorozenec. Pokračovatel rodu.

Celá rodina byla šťastná, ona z ní byla ovšem nejšťastnější.

Měla miminko a krásného a chytrého muže. Byl sice trochu starší, ale i to jí vlastně imponovalo. Měl spoustu životních zkušeností, prošel egyptskou armádou a nyní pracoval jako řemeslník.

Vše se zdálo být neobyčejně příznivé, včetně budoucnosti. Ale v tom se strašlivě spletla.

Už několik dnů po porodu za ní přišel s tím, že má nabídku skvělé práce. Nabídku, která jim přinese nesmírné bohatství. Takové, jaké si nikdo neumí ani představit.

Zdalo se jí to podivné, ale když ucítila v hlase manžela neobvykle silnou naléhavost, přikývla.

„A co je to za práci?“ zeptala se.

Pokrčil rameny a usmál se trochu provinile. Takový výraz u něj ještě nikdy nezaznamenala, a to ji znejistělo.

„Co je to za práci?“ opakovala otázku.

„Nesmím o ní mluvit.“

„Cože?“ podivila se.

„Vím, zní to divně, ale nesmím o ní před nikým utrousit ani slovo. Jinak, jinak...“

„Jinak co?“

„Jinak bych všechno ohrozil.“

„Nerozumím ti,“ zakroutila hlavou, „nikdy jsi přede mnou nic netajil. Copak ti nestojím za...?“

„Naopak,“ chlácholil ji. „Protože tě nechci ohrozit, nemůžu...“

Byla zvědavá a potřebovala svoji zvědavost ukojit. Naštěstí věděla, jak na něj, a byla si jista, že se dozví, co potřebuje. Trocha ženské lstivosti bude stačit.

Už dlouho jej nepustila do svého lůna, a přestože neměla na milování sebemenší chuť, začala se chovat trochu koketněji než dosud.

Hned zaznamenala jeho zájem.

Ach ti muži. Jak jen jsou naivní a manipulovatelní! Přes jejich směšné mužství a neodbytný chtíč je chytrá žena může dostat rychle tam, kam potřebuje...

Ještě se ani nesetmělo, a už se s ním milovala. Věděla, že poté, co byl jeho chtíč uspokojen, buď usne, nebo se potřebuje vypovídat. Dnes ho rozhodně usnout nenechá.

Jak chtěla, tak se i stalo, i když tentokrát jej musela mimorádně přemlouvat, než se jí otevřel a začal hovořit.

Už při jeho prvních slovech a větách jí ovšem vyschlo v krku. To, co jí líčil, bylo tak děsivé, že se otrásla.

„To nikdy neuděláš,“ ohradila se rezolutně. „Rozumíš? Nikdy. Při životě našeho syna ti zakazují...“

Zakryl jí ústa slovy a potichu pronesl: „Není cesty zpátky, v tom je mé neštěstí.“

Padala z něj jména, plány i okolnosti toho, co musí učinit a splnit.

„To prostě neuděláš!“ rozplakala se.

„Vím příliš hodně, než abych mohl couvnout. Když s nimi nepůjdu, zabijí mne.“

„A co když tě pak stejně zabijí, abys je neprozradil? A co náš syn, co ten by...“

„Kdybych couvnul, zabili by nejenom mne, ale i tebe, syna, naše nejbližší příbuzné, všechny, o kterých by se mohli domnívat, že něco vědí. Jsou v tom namočení i vysocí úředníci, dokonce i ostraha a vojáci, všichni, vždyť ti to povídám...“

„Utečeme. Musíme utéct, hned, hned teď, bohové, co jenom jsme...“

Znovu jí zakryl ústa rukou a zaprosil: „Strach ti velí utéct, ale poslouchej rozum. Prosím. Není kam utéct. Utect má smysl jen v jediném případě, a to pokud nás chytanou. Pak na nic nečekej, seber malého a uteč.“

„Kam bych proboha utíkala?“ rozplakala se.

„Tam, kde tě nenajdou, kde žije spousta lidí a ty se mezi nimi ztratíš. Do Théb. Musela bys do Théb a nějak se tam protlouct. Nechám ti pro všechny případy všechno, co máme...“

Vytrhla se z jeho náruče, slezla z postele a opřela se o stěnu. Byla nejkrásnější ženou široko daleko, ale teď její rysy ztvrdly a tvář se jí zkroutila do příšerného šklebu. Krása zmizela a změnila se v dračí pohled.

„Cos to udělal?“ záúpěla zoufale. „Všechno, co jsme spolu prožili a dokázali, jsi zničil! Proč? Bohové, proč?“

„Netušil jsem, do čeho mě zatáhnou! Ale když už jsem se uvolil je vyslechnout... Opakuji! Nemám cestu zpátky! Vím hodně a to je...“

Svezla se na zem, schoulila se do klubíčka a do rána už nezamhouřila oka. Spřádala nejrůznější nápady a plány, zlobila se i plakala, a když na ni chtěl sáhnout, odstrčila ho.

Odstrkovala ho, ale co to? Co se to děje?

Náhle ztratila orientaci, nebyla schopna rozlišit, co je sen a co skutečnost.

Čísí ruce ji nekompromisně zvedaly, plácaly po lících a...

Otevřela oči.

Vzpomínky rázem kamsi zmizely, jako když se kámen ponoří pod hladinu vody, a do očí jí pronikly sluneční paprsky a na chvíli ji oslepily.

Pak se jí začal zrak pomalu vracet.

Uviděla nad sebou vysokého muže s bílým šátkem na hlavě a s jakousi zlatou čelenkou, prohlížel si ji zvědavě a s jakýmsi smutkem, snad s účastí, dotýkal se jí, zabíjel ji...

„Dej sem dítě. No tak, dej mi ho,“ zaslechla.

Svitlo jí, vzpomněla si, co se stalo, kojení, otrapa, útok vzad, pád a potom, potom... náhle jí doslova vybuchlo zoufalství v hlavě. Zasípala: „Imhotepe. Imhotepe! Chlapečku můj malý. Imhotepe!“

To nové jméno dala chlapci teprve včera a hodiny si ho opakovala, aby se nespletla. Staré jméno muselo zmizet. Navždy. Jen tak mohla své dítě ochránit. A i teď, v tak těžké chvíli, si na nové jméno vzpomněla. Nebo to bylo naopak? Nebyla si jistá.

Ale nač chlapečka ještě ochraňovat, vždyť byl mrtvý. Její chlapeček byl mrtvý, tekla mu krev z uší i z nosu, měl rozbitou hlavu a nedýchal, zbytečně s ním utíkala před vrahy... „Imhotepe!“

Možná bylo lepší, že zemřel, stejně by ho teď zbavili života společně s ní, a bolestivějším způsobem...

Nebamon, hlavní lékař Egypta a osobní lékař faraona Amenhotepa III., se procházel tržištěm a pátral po léčivých bylinách, amuletech, kořenech, drcené kůře stromů, cizokrajných léčivech a vůbec po všem, čím by mohl obohatit svoji lékařskou praxi.

Pátral také po podvodnících, kteří lidem nabízeli falešná léčiva nebo bezcenné napodobeniny skutečně silných a hojivých amuletů.

Dva kroky za ním kráčela čtveřice ještě vyšších mužů, než byl on sám, zodpovídajících za jeho bezpečnost.

Mohl si vzít nosítka a nechat se nosit jako jiní vysocí úředníci Egypta, ale jednak by to bylo uprostřed davů nepraktické, jednak nechtěl tloustnout. Pohybu přikládal velký význam a věděl, že jeho dostatek je nejlepším prevencí nejen proti obezitě, ale i proti celé řadě dalších chorob.

Když uslyšel ten zoufalý hlas, nejdříve se lekl. Pak se vzpamatoval a rychle zamířil k místu, odkud se křik spojený s nářkem nesl.

Nějaké ženě ublížili. A ublížili jí hodně, v jejím hlase rezonovalo tolik zoufalství a bolesti, že... přemýšlel jen chvíli a přešel z chůze do běhu.

Rozrážel lokty dav lidí, kteří před ním bázlivě ustupovali, a ti, kteří ho poznali, se pokorně a hluboce ukláněli.

Vedle své výšky a síly disponoval Nebamon ještě čímsi dalším – sebejistotou a charismatem, jakému nebylo rovno.

Aby také ne. Vždyť často býval poslední instancí, kterou lidé žádali o pomoc. Svými lékařskými závěry nejednou rozhodoval o jejich životě či smrti.

Konečně se probojoval až k místu, odkud se nárek linul.

Když rozrazil poslední houf i poslední řadu zvědavců, uviděl ženu, napůl sedící a napůl ležící. Svírala na své hrudi malého kojence, vytrěštěným zrakem zírala do prázdna a byla očividně dezorientovaná.

Dosud nikdy ve svém životě tak krásnou ženu nespatriil, její krása mu brala dech a nic na tom neměnilo, že zrovna teď se válela na zemi a její nepřítčný výraz připomínal šílenství.

Netušil, co se jí stalo, ale dobře viděl, jak její ruce mačkají tělíčko dítěte, tisknou ho k její hrudi a znemožňují mu dýchat.

Umačká dítě k smrti, uvědomil si.

Autoritativně odstrčil jednoho z lidí, kteří se odvážili ženě pomáhat i přes to, že šílenství bylo čímsi, čeho se Egypťané báli a od čeho si vždy udržovali uctivý odstup.

Nebamon se sklonil a pokusil se ji slovně zklidnit: „Klid, paní. Spadla jste? Zatočila se vám hlava? Pomůžu vám, jsem lékař. Jen se uklidněte, prosím.“

Nereagovala. Nevnímala nic než sebe a svého kojence. Celý svět se smršknul do ní a chlapce...

Všiml si, že kojenci vytéká malý pramének krve z nosu a dokonce i z ucha.

Co se tady, bohové, mohlo stát?

Upadla? Shodil ji někdo na zem? Omdlela z vedra? Nebo z vyčerpání?

„Víš někdo, co se tu přihodilo?“ zvolal a rozhlédl se kolem.

Všichni kroutili hlavami a gestikulovali, ale nikdo mu nedal kloudnou odpověď.

Děcko je zraněné, přemýšlel. Ona vypadá nejenom otřesená, ale i dezorientovaná a vystrašená. Mimo sebe...

Matky bojící se o své dítě jsou nevyzpytatelné, někdy se ze strachu o svého potomka i pomátnou, některé dokonce i pár dnů po porodu propadají stavům čirého bláznovství a chovají se nepřítčně, dokonce znal dva případy, kdy matky nedlouho po porodu své děti zabily, aniž věděly proč.

Ale to byl extrém, nicméně za svoji dosavadní lékařskou praxi vysledoval, že řada rodiček už den dva po porodu dostává sklony k plačtivosti a přecitlivělosti. Jsou vyčerpané,

úzkostné, plné pesimismu včetně narůstajícího pocitu, že se nedokáže postarat o své dítě. Následují pocity osamělosti, někdy tu a tam propadají i vyloženě zlostným stavům a jsou schopny ublížit sobě, dítěti, komukoli, kdo se jim dostane do cesty. To vše se dalo více méně považovat za normální stav a vždy po několika dnech podivné chování samo vymizelo.

„Jak se jmenujete?“ pokoušel se znovu navázat komunikaci. „Jak se jmenujete, paní?“

Neodpovídala. Nevnímala ho. Byla jako v transu.

Sáhl do kapsy a vytáhl amulet. Několikrát jím zakroužil kolem její hlavy a zašeptal pár kouzelných formulí.

Nic.

Nebyl čas na další bezkontaktní procedury. Musel jí vzít dítě z náručí, jinak ho zadusí, pokud už není mrtvé.

Nekompromisně ji několikrát plácl přes ruce i přes tvář a autoritativně pronesl: „Dej sem dítě. No tak, dej mi ho!“

Nepustila.

Naopak sevřela novorozence, který mohl být starý maximálně pár týdnů, ještě větší silou a procedila mezi zuby: „Imhotepe. Imhotepe! Chlapečku můj malý. Imhotepe!“

Takže Imhotep, pomyslel si Nebamon.

„Tvůj chlapec má staré a vznešené jméno!“

Znovu se pokusil uvolnit její ruce a dítě vzít.

„Imhotepe,“ zašeptala a konečně povolila.

Vytáhl dítě z jejího sevření a zvedl ho. Přiložil si tělíčko ke tváři. Několikrát mu čelem přejel přes hrudník a pak k němu přiložil ucho. Snažil se zachytit jakýkoli zvuk, ale nic neslyšel. Srdce nepracovalo. A když v těle vyhasne síla srdce, zmizí z člověka myšlenky i schopnost žít.

„Je mrtvý,“ zašeptal potichu. „Tvůj chlapec zemřel, paní, není mu pomoci.“

Položil chlapce opatrně na zem a sklonil se nad mladou ženu.

„Jsem lékař, dovolíš mi, abych ti pomohl?“

Při těch slovech konečně zareagovala.

Pozvedla oči a skoro neznatelně pohnula rty. Nejdříve myslel, že přes ně přechází jen její chrčivý dech, ale pak si spíše domyslel, než opravdu vyslechl: „Pomoz mému chlapci. Neubližuj mu, prosím. Za nic nemůže.“

Existuje jediný způsob, jak pomoci mrtvému – vypro-
vodit ho do nového počátku, protože smrtí začíná nový ži-
vot, chtěl říci, ale při pohledu na zoufalou ženu jen pokrčil
rameny.

„Tak mu pomoz, prosím, jestli jsi lékař. Prosím! Prosím!“

Jako zpoza nějakého neprůhledného závoje ranní mlhy se
k ní nesla slova: „Klid, paní. Spadla jste! Pomůžu vám, jsem
lékař. Jen se uklidněte, prosím.“

Chtěla se zeptat, proč by se měla uklidňovat, vždyť se
cítila klidná, jen, jen cosi – bohové – kde je její chlapec?
Bohové!

„Ví někdo, co se tu přihodilo?“ ozval se zase stejný hlas
jako před chvílkou.

Co by se mělo přihodit? pomyslela si. Prostě utekla, ne-
mohla jinak, a zachránila své dítě, na rozdíl od manžela,
kterého se jí zachránit nepodařilo. Vyřízli mu jazyk, to nej-
dříve, a pak...

Při té vzpomínce ji znovu začínal opouštět rozum, toužila
se rozpustit v milosrdné mlze, která byla všude kolem, ale
neodbytný muž se nad ní skláněl a nedovolil jí zmizet: „Jak
se jmenujete? Jak se jmenujete?“

Nestál jí za odpověď. Vrah. Našel ji a teď ji před očima
všech zabije.

Jak to udělá? Jak se zabíjejí lidé? Jako zvířata? Jako kozy,
prasata či ovce, jako dobytek, jako holubi, husy či kachny?
A není to jedno?

Ale co potom bude s jejím chlapcem? A kde je malý teď?

Spadla jste, spadla jste, co to říká? Proč by padala? A proč se ptá na její jméno? Aby si ověřil, že zabije tu pravou?

Jsem Cuja, pomyslela si, copak to nevíš, ty falešný darebáku? Pro lidi kolem se můžeš vydávat třeba za sto lékařů, ale mě neobelžeš. Jsem Cuja, ale nikdy ti své jméno neprozradím. Proč ho chceš znát? Abys zabil tu pravou, aby ses nespletl?

Čím si jí mával kolem hlavy. Už to začíná, lekla se. Bolí smrt?

„Dej sem dítě. No tak, dej mi ho!“

Ta slova jí otřásla ještě víc než očekávaný příchod smrti.

Sevřela miminko na své hrudi největší silou, jaké byla schopna, a nechápala, proč jí nikdo z těch lidí kolem nepomůže, vždyť všichni musí vidět, že jí jde o život a že chtějí zabít i jejího chlapce, maličkého tvora, který sotva přišel na svět... už nikdy nesmí vyslovit jeho pravé jméno, jak jen vymyslela to náhradní...?

„Senmúte. Senmúte! Chlapečku můj malý. Senmúte! Senmúte!“

Ale to už tu přece bylo, nebo ne? Co s ní prováděl čas? Vrhá ji dopředu a zase zpátky! Musela prožívat jeden okamžik několikrát? Bylo to normální? Copak čas se s blížící smrtí mění v chaos, kde zaniká řád věcí a událostí, kde mizí návaznost...?

Neudržela své dítě. Najednou bylo pryč.

Vyrvali jí ho z rukou a teď už ho nejspíš zabíjejí. Snad nebudou tak brutální a nelítostní, jako když popravovali jejího muže. Vždyť tohle byl malinký chlapeček, který za nic nemohl!

„Je mrtvý,“ zaslechla jakoby zdálky. „Tvůj chlapec zemřel, paní, není mu pomoci.“

Vrahu. Svinský smradlavý vrahu! chtělo se jí rvát, ale jakýsi vnitřní hlas ji nabádal k čemusi jinému. Proti své vůli začala žadonit: „Pomoz mému chlapci. Neubližuj mu, prosím. Za nic nemůže.“

Začala konečně vidět ostřeji a s překvapením si uvědomila, že na vraha má muž, který se nad ní skláněl, docela inteligentní a přátelské rysy.

„Tak mu pomoz, prosím, jestli jsi lékař. Prosím! Prosím!“

Všimla si, že krčí rameny, a tak dodala. „Jestli jsi lékař, dokážeš to. Kdo jiný by měl mému chlapci pomoci?“

„Jak se jmenuješ?“

„Jsem La...“, nedořekla a rozplakala se.

Odtáhl se od ní a potichu promluvil: „Duše Ba už tělo tvého chlapce opustila, stejně jako její neviditelný protějšek Ka. Poletují v prostoru a jediné, co můžeme udělat, aby se tvůj chlapec stal nesmrtelným, je pečlivá mumifikace a zachování jeho vzhledu. Pak Ba ani Ka nebudou bloudit, tělo si najdou a v záhrobí tak společně dosáhnou věčného života.“

Nebyla si jista, zda mu porozuměla.

Kdesi se v ní vzala nová síla, pohlédla na svého chlapečka, ležícího kousek od ní, a vrhla se k němu.

Mrtvým se nezdál, trocha krve pod nosem, to se přece může stát...

Než jí v tom stačil zabránit, už zase tiskla jednou rukou dítě ke své hrudi, druhou mu přidržovala hlavičku a snažila se mu strčit do pusinky bradavku.

Nebamon neměl sílu zase jí dítě vzít, znovu ji připravit o to, co považovala za nejcennější na světě.

Poklekl vedle ní a zašeptal: „Miluješ ho velkou láskou...“

„Proto nesmí umřít, vzácný pane. Dám ti vše, co budeš chtít, když ho zachováš při životě.“

„Neumím vracet život mrtvým.“

„Tak to zkus. Prosím. Prosím!“

Věděl, že je to zbytečné, ale řekl: „Dobrá. Třeba zlí duchové ustoupí a Ba i Ka ještě nejsou tak daleko. Podej mi Senmúta, nebo Imhotepa, nebo jak se jmenuje, rychle.“

Tentokrát mu chlapce vydala dobrovolně.

Pokynul svým strážím, aby spojily ruce, a na ně, jako na jakési provizorní lehátko, chlapce opatrně položil břichem dolů.

Pak si sundal z krku kožený řemínek, na kterém se pohupoval skarabeus – ochránce, nejposvátnější brouk všech Egypťanů.

Nebamon skarabea, zosobňujícího boha slunce, přiložil chlapci na záda a vybídl ho: „Ó mocný Skarabee, projev svoji moc! Buď jako slunce a v jeho žáru najdi srdce Senm-úta. Ó, dej mu zase sílu tlouci! Hledej Ba a Ka a přiveď je zpátky!“

Ani přes naléhavá slova se ovšem nic nedělo, jak předpokládal.

Několikrát jemně poklepal chlapci na záda a trochu s ním zatřásl.

Mrtvým lidé vrátit život nedovedou, a nedovede to ani Skarabeus, i když mnozí takovému nesmyslu věří, pomyslel si.

Jenomže matka dítěte teď vkládala veškerou svou důvěru do magie, kterou předváděl. Hleděla na něj s takovou dychtivostí, vírou i nadějí, že neměl sílu skončit.

Přidal tedy ještě několik slov z 30. kapitoly Knihy mrtvých: „Ó, mé srdce, ty nejvnitřnější části mé bytosti! Neobracej se proti mně jako svědek před tribunálem. Neboť ty jsi bůh, který je v mém těle, můj stvořitel, který udržuje mé údy.“

Nevěděl, co by říkal dál, a odmlčel se.

A pak se stal zázrak.

Nebamon byl lékař a magii příliš nevěřil, používal ji jenom jako podpůrný prostředek léčení. Chápal ji jako léčbu vírou a kolikrát mu dalo dost práce, aby se vydržel tvářit vážně, když před pacienty pronášel zaříkávání a magické formule.

Ale teď ustrnul.

Zdálo se mu to, nebo to byla pravda?

Dítě zavrňelo.

Zavrňelo? Opravdu?

Bylo přece nemožné, aby se život vrátil sám od sebe do mrtvého těla. Takovou mocí byl v pozemském světě nadán pouze Skarabeus, neboť existoval výhradně v samičí formě, tomu Egypťané neochvějně věřili, a tak bylo nepochybné, že vznikal sám ze sebe. Proto byli tito brouci považováni za symbol reinkarnace čili znovuzrození, ale... vždycky to považoval jen za symbol, nic víc...

Ano, bral odvěké tvrzení za mýtus, ale naoko se s ním ztožňoval, aby neutrpěla jeho lékařská pověst, protože lékaři brali veškeré řeči o znovuzrozdávání vážně...

Jenomže teď, jak se zdálo, byl svědkem zázračného znovuoživení mrtvého chlapce! Je možné, že by Skarabeus nechal vzniknout chlapce samého ze sebe, jak to bohové dovolili jenom jemu?

Opatrně se nad chlapečka sklonil, sundal si šátek a zlatou čelenku. Tu šátkem vyčistil a přiložil ji miminku na ústa.

Chvilku počkal, pak čelenku pozvedl a pečlivě si ji prohlížel.

Nepochybně na ní zůstaly stopy po dechu. Ještě přiložil k hrudníku dítěte ucho a snažil se zaslechnout tlukot jeho srdce.

Současně se pokoušel nahmatat tep na krku.

Všechny očekávané znaky života byly nepatrné, skoro nicotné, ale byly tam!

Vytrěl dítěti prstem ústa, všiml si totiž, že do nich nadávalo trochu sraženého mateřského mléka, možná že se mu uvolnily dýchací cesty, když chlapečka položil na břicho a pak mu zaklepal na záda, kdo ví...

„Ó bohové!“ zvolal. „Ó bohové! Skláním se před vámi a vzdávám hold vaší svobodné vůli schopné zavírat a otevírat bránu do všech sfér spojujících pozemské a nadpozemské bytí. Děkuji za znovuvtělení Ba a Ka do těla Imhotepa,

kde se mohou zase rozvíjet a rozpomenout se na své nejníternější Já.“

Cuja ani nedutala. Bála se i zašeptat, aby něco nepokazila. Rozuměla slovům lékaře dobře?

Imhotep se zatím nehýbal, ale chtěl snad lékař svými slovy naznačit, že se do jejího syna vrací nebo vrátil život?

Nic není tak nejisté jako lékařství.

Horečně uvažoval: Možná chlapeček nebyl ještě mrtvý, jen tak vypadal. Určitě. Nemohl být mrtvý! Jinak by se nemohl probrat. Kdyby se probral k životu mrtvý člověk, zcela by to rozvrátilo řád věcí a svět by upadl do chaosu. A svět je světem stability právě proto, že všechny věci v něm mají svůj pevný řád, zastávají pevné místo a v zásadě jsou předurčeny...

I když – všechno to načasování se Skarabeem...

Dav stojící kolem po zmateném tichu začínal nevěřičně švi-tořit, pak udiveně vykřikovat a nakonec provolávat slávu.

Nebamon ale skandování vnímal jenom okrajově – jen ať lidé chválí bohy, přestože se bojí vyslovovat jejich jména. Dokud se budou lidé bohům klanět a bát se jich, bude na světě pořádek.

Jakmile se z lidí víra, třeba i falešná, vytratí, pobijí se mezi sebou navzájem. I proto je dobré v nich víru udržovat, protože podstatou víry je na jedné straně bezmezná důvěra a oddanost, na straně druhé ale i bázeň a strach před neznámým a mocným.

Obrátil se k matce dítěte a současně přehlédln i dav, který se tu srotil do nevídaného množství. Kam až oko dohlédlo, všude se tlačili lidé.

Pozvedl ruku a slavnostně pronesl: „Tvůj chlapec opět žije, paní. Jeho život je ale křehký a až další dny rozhodnou, jak to bude dál. Přál bych mu stejně dlouhý život, jaký prožil v dáv-

ných dobách faraon Pepi II., který se dostal na trůn v sedmi letech a pak vládl Egyptu dlouhých devadesát čtyři let.“

Až teď si uvědomil, že lidé neprovolávají slávu bohům, ale jemu!

„Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon!“

S hrůzou si uvědomil, co by mohlo nastat – jako lavina se začne šířit zpráva, že on, nejvyšší lékař Egypta, má moc vrátet pozemský život do těl zemřelých.

Lidé jej začnou uctívat jako boha a před královským palácem, kde žil a pracoval, budou stát zanedlouho nekonečné zástupy lidí přinášející nebožtíky ze všech koutů světa a budou ho prosit, aby jim navrátil jejich zrovna ukončené životy.

Chudí možná začnou v pouštním písku vykopávat vysušené mumie, bohatší je budou vyndávat z hrobů a sarkofágů, a všichni nerozdílně se vrhnou ke královskému paláci! Bohové!

Taková věc by mohla rozvrátit nejenom Egypt, ale celý svět!

Smrt je jednou z mála věcí, o které se řád světa opírá jako o pevný sloup, který vtiskuje lidské společnosti pevná pravidla.

I kdybych uměl navracet život tam, kde jej smrt vzala, jako že neumím, nikdy bych nechtěl takovým privilegiem disponovat.

Navíc by mi Amenhotep III. nikdy takové privilegium neodpustil, uvědomil si. Byl by totiž prvním faraonem v dlouhých dějinách Egypta, jehož říši by rozvrátil lékař.

Navíc – i toho malého chlapečka Senmúta budou lidé uctívat jako nějakého boha. Jejich mylné přesvědčení, že člověk může projít zmrtvýchvstáním, je povede k uctívání toho, kdo se takové proceduře podrobil jako první.

Nebamon nebyl osobním lékařem faraona jen tak náhodou. Stal se jím pro svou chytrost a pro neobyčejně vyvinutý cit pro vnímání souvislostí.

Jeho schopnost předvídat události daleko do budoucna byla obdivuhodná, což byla jedna z hlavních příčin, proč jej Amenhotep III. tolik respektoval a uznával nejenom jako lékaře, ale i jako myslitele a filozofa.

Dítě musí zmizet, nesmí se stát modlou, ke které budou lidé vzhlížet a pro kterou budou vymýšlet modlitby a oběti.

Skandování „Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon!“ jej rušilo při přemýšlení, ale jak byl zvyklý, zachoval i teď chladnou hlavu. Jeho vysoká inteligence mu spolehlivě ukázala cestu, jak se dostat z rizikové situace bez vážnějších problémů.

Přitiskl své rty na ženino ucho a zeptal se: „Dozvim se konečně, jak se jmenuješ?“

„Cuja,“ špitla, „a neskonale ti děkuji, pane. Žádej ode mne cokoli a dostaneš to. Máš...“

„Cujo,“ přerušil její děkovnou řeč, „nic není vyhráno, život Senmúta je jenom slabý a nejistý. Teď se s mými dvěma muži a s chlapcem odebereš do paláce, do mých komnat. Přijdu za tebou a na chlapcovo léčení osobně dohlédnu. Zatím jsme nad smrtí nezvítězili, jen jsme ji zahnali, ale mohla by se kdykoli vrátit.“

Zahlédl v její oči obavy, a tak ji rychle uklidňoval: „Ručím za vaši bezpečnost, nikdo se vás nedotkne. Tady vás nechat nemůžu. Až bude Senmút opravdu v pořádku, a ty též, půjdete domů, nikdo vás nebude v paláci držet déle, než bude nutné. Tedy, říkám v paláci, ale myslím tím komnaty, v kterých přebývám a ve kterých léčívám své pacienty.“

Nečekal na souhlas či nesouhlas. Pokynul svým mužům, vydal několik úsečných příkazů, a pak se obrátil k davu kolem.

„Lidé,“ snažil se přerušit jejich skandování, „děkuji vám, ale prosím ticho. Musím vám něco velmi důležitého říci.“

Lidé se postupně zklidňovali, a tak pokynul Cuji a dvěma mužům ze své stráže, aby odešli.

„Lidé, byli jste svědky události, která není tím, co myslíte, a nelze ji opakovat. Stala se jenom jednou a to jen proto, že

duše Ba a Ka ještě zcela neopustily tělo chlapečka, kterého jsem léčil. Amon-Re chlapci nevdechl nový život, jenom nechal odejít ten starý.“

„Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon!“

Jak předpokládal, zpráva o zmrtvýchvstání už si žila svým životem. Šířila se tržnicí, zveličovala se, další a další lidé přibíhali, aby zhlédli zázrak, jakému dosud v dějinách nebylo rovno.

Začínala se ho zmocňovat panika.

Byl si dobře vědom možných důsledků a potřeboval lidi přesvědčit, že o žádné zmrtvýchvstání nejde.

„Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon! Nebamon!“

Teď už mnohatisícový dav se pořád rozrůstal.

Nebamon vyskočil na zídku a nejmocnějším hlasem zavřel: „Poslouchej, lide egyptský! Poslouchej! Poslouchej, lide egyptský, příběh, který ti chci vyjevit!“

Mnohokrát musel zopakovat prosbu o klid, nakonec se shromáždění přece jenom až na okrajové části uklidnilo.

Nejsilnějším hlasem, jakého byl schopen, začal vyprávět:

„Na počátku všeho nebylo nic než nekonečná černá voda Nunu, ticho a tma. Pak se z vody vynořil zavřený lotosový květ a první špička skály. Lotos se otevřel a z jeho nitra se začala linout neskutečně krásná žlutá záře. Tím skončila tma.

V záři se objevila postava Stvořitele. Seděl v ní, obklopen vůni lotosového květu, a jmenoval se Amon-Re.

Zvedl se, proměnil v ptáka Fénixe a odletěl na špičku skály, která měla tvar pyramidy. Usadil se na ní, natřásl si křídla a hlasitě křičel. Ozvěna se začala šířit a tak skončilo ticho.

Cítil se však osamělý a opuštěný, a tak sám ze sebe stvořil syna Chonsua, boha vzduchu, a dceru Sachmet, bohyni rosy a vláhy. Tyto jeho děti zplodily syna Geba, boha země, a dceru Nut, bohyni oblohy.

Z lásky Geba a Nut vzešly čtyři děti. Prvním byl laskavý, hodný a vznešený Usire, druhým proradný a závistivý Sutech. Další dvě děti byly dcery, nejdříve nádherná a tajemná Ěset, po ní vlídná a starostlivá Nebthet. Ti všichni, na rozdíl od svých předků, žili na zemi. Množili se mezi sebou a tak se narodilo množství dalších bohů.

Bohové potřebovali někoho, kdo by jim sloužil. Amon-Re tedy rozkázal bohu s beraní hlavou Chnumovi, aby roztočil hrnčířský kruh a uhnětl z hlíny člověka.

Amon-Reovi se výsledné dílo líbilo, a tak člověku jemně vdechl život.

Pak usoudil, že nový tvor – člověk – musí někde žít. Vytvořil tedy Egypt.

A protože věděl, že sám se vynořil kdysi dávno z vody, a bez ní by nebylo nic, stvořil pro lidi řeku Nil a tím zajistil Egyptu rozkvět a dlouhý život.

Ale aby lidé nezpychli a po čase si nemysleli, že život se dá vracet, kdykoli se komu zachce, a že se s ním dá proto lehkovážně zacházet, prohlásil: Života si musí každý člověk vážit. Proto ho bude mít k dispozici jenom krátce. Kdo zemře, už nikdy na zemi neobživne. A když se lidé navzájem zničí, už nikdy nenechám Chnuma znovu roztočit hrnčířský kruh a nikdy už do žádného člověka nevdechnu znovu život. Nikdy do žádného. A ten, kdo si bude myslet, že je to možné, bude potrestán.“

Nebamon se odmlčel a pozoroval své posluchače. Přestože si konec svého vyprávění právě vymyslel, zdálo se, že mu lidé uvěřili.

Dokud bylo ještě pořád ticho, dodal:

„Jak Amon-Re řekl, tak to odjakživa platí. Ani tomu chlapci, kterého jsme zde našli, nevdechl nikdo nový život. Nic takového by Amon-Re nedovolil. Jenom jsme v dítěti ještě stihli uchovat život, který z něho úplně nevypřchal. Ostatně, od toho existují lékaři, aby se pokusili zachránit každého, v kom ještě trochu života přebývá.“

Děkuji vám, že jste mi naslouchali, a loučím se s vámi. Necht' vás bohové provázejí a ochraňují stejně, jako ochránili toho malého chlapce.“

Cuja šla společně se strážci do paláce. Kráčela jako ve snách.

Už po pár metrech si vůbec nepamatovala, kudy procházeli, hlava jí třeštila prudkou bolestí, zřejmě od toho, jak se do ní uhodila při pádu. Ale jistě i od toho strašlivého vypětí, které zažila s malým Senmútem. Umřel, a zase ožil. Dá se to pochopit?

Ještě pořád se z toho zázraku nedokázala vzpamatovat, jestli se z něho vůbec někdy vzpamatuje.

Před několika týdny žila šťastný a spokojený život, měla rodinu, báječného muže, syna, dům a zahradu.

Teď neměla nic. Až na syna Imhotepa přišla o všechno, dokonce i o svoji identitu. Narychlo vymyslela pro synka nové jméno Senmút, aby ho ochránila, a pro sebe Cuja.

Původní chlapečkově jméno – Imhotep – a své – Layla – nikdy nikomu neprozradí.

Vlastně bylo s podivem, že ještě žila. Domnívala se, že na tržišti ji našli mocní muži, kteří vtáhli jejího muže do odporné akce, jež skončila velkým krachem. A protože se ti mocní muži báli o svá místa, zlikvidovali každého, kdo o jejich plánech a vzájemných vazbách něco věděl.

Podle všeho byla jediná, která ještě žila, a která všechno dopodrobna věděla. Jenomže kdo by jí věřil, kdyby to někomu vyprávěla?

Ne, takovou chybu neudělá. Pokud by se jenom slůvkem zmínila o pozadí té akce, nenechali by ji přežít, i kdyby nad ní měl držet ochrannou ruku samotný faraon. Právě proto musela utíkat, skrývat se a být neustále ve střehu.